

[Bakholdt]

nævnet, så det bl.a. kan sikres, at der føres reelle forhandlinger mellem virksomhedens ledelse og medarbejderne. Arbejdsmarkedsnævnet pålægges at udarbejde et egentligt arbejdsmarkeds- og uddannelsespolitisk handlingsprogram. Afskedigelserne skal tidligst have virkning 8 uger efter, at der er givet meddelelse om afskedigelserne til arbejdsmarkedsnævnet. I lovforslaget er der valgt at skabe en økonomisk motivation for, at arbejdsgiverne vil overholde reglerne om forhandling og varsling.

Forslaget til folketingsbeslutning om lønmodtagernes tryghed i ansættelsen har det formål at sikre lønmodtagerne en tryghed i ansættelsen ved, at der pålægges arbejdsgiveren en generel forpligtelse til alene at tage saglige hensyn ved ansættelser, under ansættelsen og ved afskedigelser. Det indebærer bl.a., at arbejdsgiverne ved ansættelsessamtaler ikke må stille spørgsmål, som er uden betydning for selve jobbet, og en regulering af, hvilke undersøgelser arbejdsgiveren kan forlange af ansøgeren skal underkaste sig. Ifølge beslutningsforslaget skal ansøgeren have ret til at få en samtale med tillidsrepræsentanten, og tillidsrepræsentanten skal have udtaleret, når det drejer sig om, hvem der skal ansættes. Der skal ved ansættelsen udfærdiges en skriftlig ansættelsesaftale.

Under ansættelsen skal lønmodtageren have ret til at vægre sig mod at udføre et arbejde – uden løntab – hvis vægringen er rimeligt begrundet i arbejdsmiljømæssige forhold. Der skal gennemføres en generel regel, der udelukker afskedigelser uden varsel ved force majeure og lignende samt hjemsendelse uden løn.

Bestemmelser om opsigelsesfrister skal have udgangspunkt i funktionærloven. Lønmodtagere, der afskediges på grund af arbejdsmangel, skal have fortrinsret ved genansættelser.

Ved tvister er det arbejdsgiveren, der har bevisbyrden for, at der er taget saglige hensyn ved ansættelsen, under ansættelsen og ved afskedigelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagene.

Qvist Jørgensen (S):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om gratis insulin til sukkersygepatienter.

(Beslutningsforslag nr. B 25).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Udenrigsministerens redegørelse af 17. november 1988 for Danidas handlingsplan.

(Redegørelse nr. R 5)

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Med den handlingsplan, som Danida i juni 1988 fremlagde, er der skabt grundlag for en samlet debat om rammerne for ulandsbistandens fordeling og de administrative regler for bistandsmidlernes anvendelse. Det drejer sig om meget betydelige beløb – mere end 35 milliarder kroner over de næste fem år. En sammenhængende prioritering af bistandsindsatsen og en effektiv udnyttelse af de offentlige bistandsmidler vil være afgørende for at nå målsætningen: at skabe reel udvikling og varige resultater.

Handlingsplanen er baseret på de bistandspolitiske målsætninger, principper og retningslinier, som der gennem årene har været bred politisk enighed om.

I handlingsplanen gengives de væsentligste overordnede målsætninger og principper for udviklingssamarbejdet således:

- at fremme de sociale, humanitære og politiske idealer, som har været og fortsat bør være grundlaget for denne del af dansk udenrigspolitik.
- at skabe varig forbedring af de økonomiske og sociale vilkår for verdens fattigste befolkningsgrupper gennem en langsigtet, vedvarende, målrettet og effektiv indsats, der søger at bistå de pågældende landes egen mobilisering af menneskelige og naturgivne ressourcer.
- at tilsikre, at anvendelsen af bistanden sker på grundlag af en dialog med de respektive modtagerlande inden for rammerne af modtagerlandenes egne prioriteringer,
- at stræbe mod en udvikling, som også på lang sigt vil være både økonomisk og økologisk bæredygtig,
- at tilsikre kvindeaspekterne en central og fuldt integreret placering i udviklingsprocessen,
- at søge at fremme respekten for menneskerettigheder.

[Udenrigsministeren]

Det er regeringens opfattelse, at disse målsætninger fortsat skal være fundamentet for vores bistandspolitiske samarbejde med udviklingslandene. Hovedsigtet med min redegørelse vil derfor alene være at pege på de justeringer af rammerne for u-landsbistandens tilrettelæggelse og bevillingernes anvendelse, der er påkrævede eller ønskelige for effektivt og omkostningsbevidst at fremme de mål, vi har sat os.

I den undersøgelse af bistandsadministrationen, som Administrationsdepartementet og tre private konsulentfirmaer på min anmodning gennemførte i 1985-86, pegede man på behovet for en overordnet strategisk planlægning for at sikre bedre sammenhæng mellem de bistandspolitiske målsætninger og de konkrete projektaktiviteter. Samtidig var hensigten hermed at skabe grundlag for en bedre styring og prioritering af Danidas ressource- og personaleanvendelse.

Det var baggrunden for den strategiske planlægningsproces, som i januar 1987 iværksattes internt i Danida, og som nu har ført til et gennemanalyseret grundlag for tilrettelæggelsen af det fremtidige udviklingssamarbejde. Handlingsplanen og de ni underliggende delrapporter bør ses som en helhed, hvor de enkelte elementer og forslag supplerer hinanden. Der er hermed skabt mulighed for en samlet stillingtagen til hele feltet af bistandsaktiviteter. Handlingsplanen fremsendtes til Folketingets medlemmer i juni 1988.

Den strategiske planlægning har søgt at sætte forholdet mellem ideelle målsætninger, realistiske muligheder og konkrete midler i relief. Men der er ikke tale om en færdigstøbt eller statisk plan. Handlingsplanen vil løbende skulle videreudvikles og tilpasses de nye udfordringer, som udviklingssamarbejdet til stadighed stiller os over for.

Handlingsplanen har siden dens offentliggørelse i juni været genstand for megen opmærksomhed og debat. Planen har været forelagt såvel Styrelsen som Rådet for Internationalt Udviklingssamarbejde. Den er blevet diskuteret med de private hjælpeorganisationer, og flere af disse har afgivet udtalelser om planen som sådan eller kommentarer til en række konkrete forslag. Det samme gælder erhvervsorganisationerne og fagbevægelsen. Regeringen hilser denne brede debat velkommen, hvor alle inter-

esserede parter forud for Folketingets drøftelse har haft mulighed for at deltage i en grundig og seriøs dialog om tilrettelæggelsen af det fremtidige udviklingssamarbejde.

Udviklingen i Den Tredie Verden har i løbet af dette årti været karakteriseret af en række negative tendenser. Gældskrisen trænger sig på som det mest alvorlige og akutte problem. Udviklingslandenes samlede gæld beløber sig i dag til omkring 1.200 milliarder dollars. For mange udviklingslande har gældskrisen stillet sig afgørende i vejen for økonomisk og social udvikling. Vigende råvarepriser har forringet ulandenes eksportindtjening og dermed mulighederne for at betale deres gæld. Samtidig er de private kapitaloverførsler til udviklingslandene faldet drastisk.

Udviklingen i kapitaloverførslerne har placeret den statslige udviklingsbistand som de fattigste udviklingslandes absolut væsentligste kilde til udenlandsk kapital. Dermed indtager den statslige udviklingsbistand en nøgleposition, hvor en effektiv udnyttelse af de knappe ressourcer er blevet endnu mere nødvendig.

Tilrettelæggelsen af et sammenhængende bistandsprogram i tæt samarbejde med modtagerlandet er nødvendig for at sikre en bedre prioritering af opgaverne og hindre overlappning med andre donorlandes indsats og deraf følgende ressourcespild. Derfor lægges der i handlingsplanen som noget helt centralt op til, at den bilaterale bistand konsekvent udformes som et egentligt landeprogramssamarbejde baseret på en detaljeret vurdering af det enkelte modtagerlands behov. Et sådant samarbejde vil forudsætte et indgående kendskab til modtagerlandets økonomiske og sociale udvikling, en intensiv dialog med landets myndigheder og den bedst mulige udnyttelse af vore ressourcer.

Regeringen er enig i handlingsplanens analyse samt i, at det for at kunne leve op til disse krav vil være nødvendigt at gennemføre en koncentration af den bilaterale bistand på et begrænset antal lande som foreslået i handlingsplanen.

Udvælgelsen af de fremtidige programsamarbejdslande må ske på basis af de bistandspolitiske kriterier, der gennem årene har hersket bred politisk enighed om. Det er indlysende, at denne udvælgelse må bero på en detaljeret vurdering af forholdene i de enkelte lande og mulighederne for at få omsat vore bistandspoliti-

[Udenrigsministeren]

ske principper til konkrete og holdbare resultater. For at sikre en grundig debat om disse vanskelige spørgsmål vil det være mest hensigtsmæssigt, at de videre drøftelser om det konkrete landevalg snarest muligt påbegyndes i Folketingets udenrigsudvalg.

Et andet vigtigt element, som regeringen lægger vægt på ved et bistandssamarbejde baseret på programsamarbejdslande, er, at det vil gøre det muligt at sikre en bedre udnyttelse af de ressourcer, vi har til rådighed i det danske samfund. For kvaliteten og effektiviteten af dansk bistand vil det være afgørende at styrke samarbejdet mellem den statslige bistand, de private hjælpeorganisationer, erhvervslivet og forskningsmiljøet.

På en række områder, hvor vi har særlige forudsætninger, bør vi søge at udnytte mulighederne for et tættere samarbejde mellem de enkelte bistandsaktører til gavn for u-landene. Miljøområdet er et godt eksempel, hvor vi allerede har set resultater af et sådant samspil.

I miljøhandlingsplanen har Danida som noget nyt lagt en stor del af analysearbejdet ud til forskningsinstitutioner og private virksomheder, der i fællesskab har været med til at lægge grunden til en systematisk og fuldstændig integration af miljøaspekterne i bistandssamarbejdet.

På det konkrete projektplan er en række miljøaktiviteter blevet iværksat, som strækker sig fra udvikling af brændseffektive komfurer i Somalia og Mauretania over ørkenbekæmpelsesprojekter i Sahel-bæltet til opgaver som formulering af en national miljøstrategi i Tanzania.

Siden Folketinget i maj 1987 drøftede Brundtlandrapporten og grundlaget for en miljøhandlingsplan på bistandsområdet, er arbejdet med denne plan skredet godt frem og nærmer sig sin afslutning. I januar fremsendte jeg første del af miljøhandlingsplanen til Folketinget. Udarbejdelsen af de enkelte sektorstrategier er netop afsluttet, og vi står nu over for den meget vigtige fase, som omfatter den konkrete integration af miljøhensynene i de enkelte landeprogrammer.

Regeringen finder, at koncentrationen af den bilaterale bistand til en snævrere kreds af programsamarbejdslande ikke bør afskære muligheden for visse former for bistand også til andre lande. Det gælder således frivilligbistanden,

stipendiebistanden og multibi-bistanden gennem de internationale organisationer. Hertil kommer den regionale bistand gennem SADCC-samarbejdet i Det Sydlige Afrika, i Sudan-Sahel-området, og som noget nyt også i Centralamerika. Den overvejende del af den regionale bistand bør gennemføres i samarbejde med de internationale og regionale organisationer, hvorved Danidas administrative og projektudførende funktioner begrænses tilsvarende.

Endelig bør bistanden ydet gennem de private danske hjælpeorganisationer kunne udfolde sig uafhængigt af landekoncentrationen. Regeringen lægger stor vægt på en udbygning af samarbejdet med de private organisationer og har stillet øgede midler til rådighed for dette arbejde.

De private organisationer har gennem deres græsrodsamarbejde i udstrakt grad formået at nå ud til målgrupperne i lokalsamfundet. Baggrunden for de gode resultater er organisationernes særlige forudsætninger og lokale kontakter.

Handlingsplanen peger på, at det øgede samarbejde med de private organisationer om projektgennemførelser ikke bør svække de administrative fordele, som Danida opnår ved landekoncentrationen. Handlingsplanen lægger derfor op til, at en større del af ansvaret bliver lagt over til de private organisationer.

Regeringen deler denne vurdering og finder, at det både ud fra bistandsadministrative og overordnede ressourcemæssige betragtninger vil være rimeligt, at der også sker en reel delegering af ansvar til organisationerne. Danida bør ikke som hidtil afsætte betydelige faglige og administrative ressourcer til løbende at kontrollere de private organisationers forundersøgelser og projektgennemførelse. Det samme gælder for de projektaktiviteter, som de internationale organisationer gennem multibi-samarbejdet udfører med dansk støtte.

Danidas opgaver i forhold til de private organisationer og multibi-samarbejdet bør begrænses til en vurdering dels af organisationernes kapacitet og effektivitet, dels af projekternes overensstemmelse med de bistandspolitiske målsætninger. Som hidtil bør der også i fremtiden skulle aflægges regelmæssige rapporter og regnskaber for disse aktiviteter vedkommende, ligesom det principielle ansvar for

[Udenrigsministeren]

bistandsmidlernes anvendelse fortsat vil ligge hos udenrigsministeren.

Et helt afgørende element i 1990'erne bliver decentraliseringen af bistandssamarbejdet. Både Administrationsdepartementets undersøgelse i 1985-86 og det private konsulentfirma, som har været med i den strategiske planlægning, har påpeget, at decentraliseringen vil være en forudsætning for at styrke Danidas konkrete aktiviteter i modtagerlandene. Med udarbejdelsen af handlingsplanen er de retningslinjer tilvejebragt, som skal danne grundlaget for decentraliseringen.

Regeringen er enig i, at bistandsmissionerne bør styrkes, for at en større del af det operative ansvar kan blive delegeret ud i marken, hvor problemerne opstår. Endvidere bør der ske en mindre udbygning af nettet af bistandsmissioner. Samtidig med en sådan styrkelse vil Danida i København i højere grad kunne koncentrere sig om den overordnede prioritering, planlægning og styring af det samlede bistandssamarbejde.

Handlingsplanen har samtidig med oplægget til et mere langsigtet programsamarbejde med en snævrere landekreds peget på behovet for en betydelig grad af fleksibilitet. Det er i denne sammenhæng, at forslaget om etablering af en såkaldt flekspulje på 50-100 mio. kr. skal ses.

Hensigten med puljen er gennem en administrativt enkel procedure at åbne mulighed for at yde en hurtig og begrænset indsats. De områder, som puljen især skal kunne anvendes til, vil være danske leverancer af reservedele, rådgivningsbistand og støtte til visse forundersøgelser af multilaterale organisationers projekt-oplæg. Også i forbindelse med decentraliseringen vil flekspuljen være en velegnet mekanisme for bistandsmissionerne, som med disse midler vil kunne sikre en hurtig og målrettet indsats.

Regeringen finder, at forslaget vil være velegnet til at opfylde et reelt behov for øget fleksibilitet og skabe mulighed for en hurtig indsats.

Ikke mindst i de lande, hvor den danske bistandsindsats gradvis nedtones, vil flekspuljen kunne anvendes til løsning af mindre og afgrænsede opgaver, som har en sammenhæng med en tidligere dansk indsats. Derved vil man ved brug af relativt få midler kunne sikre i øvrigt velfungerende projekters rentabilitet og effektivitet. Det er klart, at aktiviteter, som støttes

fra puljen, skal opfylde de sædvanlige principper for tildeling af dansk udviklingsbistand.

Regeringen vil med udgangspunkt i forslaget om en flekspulje lægge op til en drøftelse af, hvorledes der i praksis kan sikres en højere grad af fleksibilitet i bistanden.

Mange ulandes enorme gældsbyrde har hindret forsøgene på at etablere en langsigtet og vækstorienteret udviklingsstrategi. Problemets akutte og alvorlige karakter har omsider fået både industrilandene og udviklingslandene til at erkende behovet for nye initiativer. Mange ulande har gennemført en stram økonomisk politik og nødvendige strukturtilpasninger. Men der er lang vej igen.

Fra dansk side har vi på bistandsområdet gennem en årrække ført en lempelig gældsletelsespolitik, som har indebåret afskrivning af en meget betydelig del af statslånene. Regeringen finder imidlertid, at situationen kræver, at vi går et skridt videre. Derfor er den enig i handlingsplanens forslag om at ophæve lånebistanden til fordel for gavebistand.

Med god grund stiller mange udviklingslande sig tvøvede over for at skulle finansiere udviklingsprojekter med nye lån. Dette gælder så meget desto mere for projekter eller projektkomponenter, som ikke umiddelbart giver et mærkbart økonomisk afkast. Denne holdning rammer især de såkaldt »bløde« komponenter, som på lidt længere sigt er afgørende for et projekts levedygtighed. Det gælder bl.a. vedligeholdelse, træning, uddannelse og miljøhensyn.

Afskaffelsen af lånebistanden vil derfor også styrke projektaktiviteternes kvalitet og levedygtighed.

De politisk vedtagne principper om, at ca. 25 pct. af den samlede bistand skal være bundet til indkøb i Danmark, har stået uændrede i mange år. Handlingsplanen lægger ikke op til nogen ændring af denne målsætning. Den foreslåede ændring fra de nuværende 25 pct. af den totale bistand til 50 pct. af den bilaterale bistand er ren beregningsteknik uden politiske implikationer.

Handlingsplanen påviser imidlertid, at den måde, man hidtil har praktiseret bindingsreglerne på, har begrænset mulighederne for en optimal tilpasning af projekterne til udviklingslandenes behov.

Kravet om, at et projekt finansieret over »den bundne bistand« i princippet skal være

[Udenrigsministeren]

rent dansk, afskærer ofte Danida fra at gå ind i projekter, som i øvrigt kunne være velegende for dansk bistand, og reducerer reelt danske virksomheders muligheder for at blive inddraget i et bredere spektrum af projektarbejdet. Ved en ophævelse af denne forhåndsbinding vil man få mulighed for at operere med et frit blandingsforhold eller varierende bindingsgrader i de enkelte projekter.

Regeringen kan tilslutte sig handlingsplanens forslag om, at den hidtil anvendte administrative metode til at opfylde bindingsmålsætningen bør ændres således, at man opgiver sondringen mellem såkaldte »bundne midler« og »ubundne midler«, samtidig med at den totale målsætning for binding af bistanden opretholdes.

Danmarks deltagelse i det multilaterale bistandssamarbejde har været præget af vore meget store bidrag til de internationale organisationer. Den vægt, vi har lagt på den multilaterale bistand, har placeret Danmark som det land i verden, der gennemgående har givet langt den største andel af bistandsmidlerne til det internationale udviklingssamarbejde.

I handlingsplanen lægges der ikke op til en ændring af fordelingen mellem multilateral og bilateral bistand. Derimod vil der fremover være behov for en endnu mere kritisk vurdering af de enkelte organisationers virksomhed.

Regeringen finder, at Danmarks store multilaterale bidrag gør det fuldt berettiget, at vi stiller krav til organisationerne om en effektiv og velkoordineret bistandsindsats.

Bidragene til de enkelte organisationer skal ikke ydes på basis af en fastlagt automatik. Den enkelte internationale organisation bør vurderes på baggrund af de konkrete resultater, som opnås i marken. Har organisationen den fornødne fleksibilitet og evne til at tilpasse sig de nye udfordringer? Er man lydhør over for de centrale målsætninger i dansk bistandspolitik, herunder fattigdomsorientering og miljø- og kvindehensyn? Er der vilje til et reelt samarbejde med danske organisationer, konsulentvirksomheder og leverandører? Alle disse vigtige hensyn bør indgå i vurderingen af samarbejdet med den enkelte organisation.

På baggrund af en analyse af de internationale organisationer peger handlingsplanen på, at der bør ske visse forskydninger i fordelingen af midlerne. Befolkningsproblemerne omfang og

karakter taler for øgede bidrag til bl.a. FN's befolkningsfond (UNFPA). Ligeledes bør indsatsen i forhold til UNICEF, IFAD og FN's miljøprogram (UNEP) styrkes, mens bidragene til bl.a. WFP og FAO bør udgøre en relativt mindre del af den multilaterale bistand.

Den samlede støtte til Danmarks ubetinget største enkeltmodtager af de multilaterale midler – FN's udviklingsprogram, UNDP – beløber sig årligt til over en halv milliard kroner. Det svarer til over 8 pct. af UNDP's samlede ressourcer og placerer Danmark som verdens femtestørste bidragyder til organisationen. Set i dette lys finder regeringen, at der er god grund til kritisk at analysere samarbejdet med UNDP. Det vil ikke være korrekt at videreføre en automatisk stigningstakt for vort bidrag ganske uafhængigt af, hvorledes vore krav til organisationen opfyldes.

Der skal ikke lægges skjul på, at der fra dansk side har hersket en vis utilfredshed over UNDP's manglende opmærksomhed over for vore ønsker om en rimelig udnyttelse af danske personaleressourcer og leverancemuligheder. Regeringen har derfor taget initiativ til en indgående drøftelse med UNDP også om disse spørgsmål. Omfanget og karakteren af det fremtidige samarbejde med UNDP bør således også afhænge af de konkrete resultater, som opnås under de igangværende drøftelser.

Sammenhængen mellem FN-organisationernes ideale målsætninger og konkrete muligheder og resultater har med god grund været i fokus gennem de senere år. Der har fra flere sider været peget på mangelen på en sammenhængende strategi og en overlappning og endog rivalisering mellem de enkelte organisationer. Derfor har de nordiske lande taget initiativ til en nærmere undersøgelse af FN-systemets indsats i Den Tredje Verden. Arbejdet, der i vidt omfang vil blive lagt ud til eksperter og institutioner både i og uden for Norden, skal bl.a. baseres på anbefalingerne fra Brundtland-kommisionen. Samtidig har Danida selv iværksat en vurdering af de internationale organisationers konkrete bistandsprojekter for bedre at kunne bedømme organisationernes kvalitative indsats i forhold til hinanden.

Selv en nok så gennemgribende analyse af ulandsbistandens forudsætninger og mulige perspektiver kan ikke frembringe løsninger og strategier, der uden videre er rigtige, gyldige el-

[Udenrigsministeren]

ler hævet over diskussion. Det gælder også den handlingsplan, Danida har fremlagt, og de vurderinger og strategier, den er baseret på. Handlingsplanen er ikke et stykke dogmatik, og debatten om den bør ikke være en debat om bistandspolitiske dogmer. Der findes ingen entydige eller sande løsninger og ingen simple genveje til opfyldelsen af de bistandspolitiske mål-sætninger, som ligger til grund for handlingsplanen.

Men det er i sig selv af stor betydning, at der inden for bistandsorganisationens egne rammer er blevet indført en planlægningsproces, som tvinger til en bevidst prioritering af mål og midler inden for de politisk afstukne rammer. Regeringen finder, at denne proces og arbejds-metode har selvstændig værdi.

Det oplæg, som er det foreløbige resultat af denne proces, udgør tillige et bedre og mere sammenhængende grundlag for en debat om rammer og ressourceanvendelse inden for ulandsbistanden, end vi tidligere har haft.

For regeringen er det et vigtigt mål at fastholde den brede politiske enighed, som har kendetegnet tilrettelæggelsen og forvaltningen af dansk ulandsbistand igennem mange år.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Tredje behandling af lovforslag nr. L 15:

Forslag til lov om ændring af kildeskatteloven. (Forhøjelse af gebyrer).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 5/10 88. Første behandling 11/10 88. Betænkning 9/11 88. Anden behandling 15/11 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 93 stemmer (S, KF, V, RV, CD, KRF og Steenholdt (Grønl.)) mod 31 (SF og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Tredje behandling af lovforslag nr. L 16:

Forslag til lov om ændring af toldloven og afgiftslovene. (Gebyrer m.v.)

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 5/10 88. Første behandling 11/10 88. Betænkning 9/11 88. Anden behandling 15/11 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 95 stemmer (S, KF, V, RV, CD, KRF og Steenholdt (Grønl.)) mod 31 (SF og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden behandling af lovforslag nr. L 8:

Forslag til lov om visse hovedlandevejsstrækninger.

Af trafik- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen).

(Fremsat 5/10 88. Første behandling 11/10 88. Betænkning 10/11 88).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning